

80. seminář ASTROTHEOLOGIE J.Popelky

Nezákladnější potřeba života (a každé bytosti):

MILOVAT A BÝT MILOVÁN

Význam přijímání potravy

Důležitost osobního vztahu s živou Bytostí

Dům techniky Ostrava-Vítkovice 2.10.2011

Je dobré žít v této době. V poslední době zde máme různá proroctví, hodně se hovoří o Mayském kalendáři, bez ohledu na to, jestli končí 28.10.2011 anebo příští rok. Můžeme nějak posoudit, jestli jsou tato proroctví pravdivá a jestli opravdu Mayský kalendář skončí? Kdo to ví?

Neustále si vzpomínám na pasáž z Bible: „Mistře, ukaž nám nějaké znamení. I vy pokrytci! Dle západu slunce usuzujete na počasí příštího dne, ale znamení doby nevidíte?“ Pokud se děje něco výjimečného a pokud stojí před lidstvem nějaké významné události, nelze to poznat na základě nějakých vnějších znamení. Člověk může poznat pouze to, že vnímá, že se něco děje v jeho nitru. Nejen chlebem živ je člověk, ale každým slovem, které z úst Božích vychází.

Položí si člověk někdy otázku, co je pro jeho život nejdůležitější?

Posluchačka: Snažit se poznat Pravdu.

Další posluchačka: Pro lidský život je nejdůležitější být šťastný.

J.P.: Ano. Když ale půjdeme ještě hlouběji za myšlenku být šťastný, tak když se podíváte na nějakého pejska, ten je šťastný, když má plný žaludek. Způsoby, jak vyvolat v živé bytosti štěstí, jsou různé. U člověka je to většinou také tak, že pokud má plný žaludek, je šťastný.

Posluchačka: Pro mne je štěstí pocit vnitřního klidu a vyrovnanosti, harmonie.

J.P.: Jsou stavy, kdy se v člověku objeví prožitek velké vnitřní vyrovnanosti a míru. Je to příjemné, ale ten člověk neví, proč mu v životě přichází takové okamžiky. I takový vnitřní mír a vyrovnanost je následkem něčeho. Když půjdete na kořen věci, zjistíte, že nejzákladnější potřeba každé živé bytosti a v první řadě pro člověka je: Milovat a být milován.

Posluchačka: To je první a největší Boží přikázání.

J.P.: To s tím také souvisí. Kdyby člověk objektivním zkoumáním a pozorováním svého života si položil tuto otázku, opravdu by došel k tomuto závěru. Většina lidí by samozřejmě takto neodpovědělo, protože v Lásku ani nevěří. Pokud by ale někdo začal něco hovořit o prioritě Lásky, měl by na mysli nějakou lidskou lásku. V první řadě lásku ke svým dětem, či k partnerovi. Láska k dětem či k vlastní rodině mnohdy ale způsobuje obrovské neštěstí. Láska mezi mužem a ženou je také příčinou utrpení, buď pro ty dva samotné anebo pro ostatní lidi. V takové lásce je obsaženo mnoho sobectví vedle nějakého relativně ušlechtilého citu. Kde se bere sobectví v těchto láskách? To je způsobeno tím, že je člověk zamilován do svého vlastního těla. Domnívá se, že jen skrze tělo bude přijímat do svého života nějaké příjemné prožitky.

Je velice zvláštní role někomu něco vysvětlovat o Duchu, Bohu. Člověk se snaží přednášet lidem, kteří jsou hluboce ponořeni do hmoty, to znamená lidem, kteří očekávají, že nějaké blaho a uspokojení přijde zvenčí. Ten, který ale pronikl do podstaty problému, ví, že „to něco“ se nachází hluboko uvnitř. To nejpodstatnější pro lidský život je Láska. Lidé, kteří ve svém životě upřednostňují rozum, toto nechápou a můžeme říct, že takoví lidé svůj život promarnili.

Přestože víme, že Láska je nejdůležitější, nelze nalézt tuto ryzí Lásku, pokud člověk není moudrý. Je to pochopitelné, protože Láska a Moudrost patří k sobě, tak jako muž a žena. Kde není Láska, nemůže být ani Moudrost a kde není Moudrost, není ani Láska. Kde není 100% Moudrost, není ani Láska. Ale tam, kde je opravdová Láska a nebyla by přítomna Moudrost, je to jen otázka času, kdy se Moudrost dostaví.

Pokud veškeré nashromážděné (duchovní) vědomosti zůstávají pouze ve sféře mysli (mozkové), je to k ničemu, protože je třeba tyto poznatky v sobě oživit a aplikovat ve svém každodenním životě. Pokud hovořím o nějakém vnitřním klidu, který se někdy dostavuje spontánně, je dobré se dostat do stavu, aby se stal vnitřní klid trvalým společníkem. Ale to není možné, pokud se člověk nesetká s Láskou. Teprve ten člověk, který se dopracuje k praktickému poznání, že Láska je neustále k dispozici a je trvale přítomná, se dostává do stavu trvalého míru. Takový člověk ví, že není třeba se za něčím honit, někam spěchat, jezdit do vzdálených končin, ale ví, že nemůže nalézt venku něco zajímavějšího než to, co objevil v sobě. Teprve tehdy, když člověk nalezne Lásku, dostaví se neobyčejný pocit vnitřního klidu.

Tato Láska je nám, lidem, tak blízko, jako nebyla nikdy v historii. A je to také ten důvod, proč je v současnosti na této planetě takový chaos.

Problematika - Bůh a satan:

Je jasné, že Bůh je jen jeden. Kdo by chtěl s Bohem bojovat? Někdy satan? Přestože Bůh je jeden, tak jako v jednom těle jsou různé orgány, a toto tělo má různé schopnosti a různé funkce, tak samozřejmě i v Bohu jsou různé orgány a funkce. Tak jako se něco v člověku děje uvnitř a něco zažívá navenek, tak i u Boha jsou tyto dvě možnosti, kdy se něco prožívá uvnitř a

něco navenek. Abyste mohli něco prožívat navenek, potřebujete k tomu příslušné orgány a schopnosti. Na existenci hmotného světa není nic špatného, to je jedna z základních potřeb Boha – manifestace navenek. Každý orgán a každá schopnost musí být ale oživována Duchem. Duch je samotný Život. Bez Něj nic nemůže existovat. Problém nastává až tehdy, pokud oživované orgány a schopnosti najednou jako kdyby začaly své schopnosti a funkce preferovat nad jiné funkce. Pokud rozumově laděný člověk upřednostňuje rozum, dělá satanskou práci, protože rozum staví nade vše. Rozumové chápání je důležitá věc, ale jsou tu i jiné funkce (citovost, soucit, empatie atd.)

Posluchačka: Já si myslím, že tyto funkce rozum a cit by měly být v harmonii. Obě mají svůj smysl.

J.P.: Samozřejmě, jenomže všechny tyto rozmanité funkce (je dvanáct základních funkcí) budou harmonické za jediného předpokladu, že všechny budou uznávat vedoucí úlohu Ducha. Pokud přestanou uznávat vedoucí úlohu Jednoho Jediného, do harmonie se pomaličku začne vkrádat nesoulad. Jedna z funkcí, která začne v prvé řadě popírat vedoucí úlohu Ducha, je schopnost působit navenek. Živel země je největší kandidát, kde začne popírání vedoucí úlohy Ducha. Hlavní generál ve vnímání působení navenek je tělesný mozek. Tělesný mozek je největší popírač Ducha a velice dobře se mu to daří. Čím více se Duch snaží přiblížit člověku, o to více se snaží mozek popírat jeho působení a snaží se vymýšlet stále větší a větší nesmysly, které na první pohled vypadají zajímavě a lákavě. V konečném důsledku ale tyto nesmysly člověka uvrhují do čím dál bolestivějších a složitějších situací. Bůh toto všechno dopouští. Je to Duch, který se snaží manifestovat navenek. Pokud se ale jeho orgány snaží hrát prim a myslí si, že jsou nejdůležitější, to je jiná věc. Nyní se lidstvo jako celek nachází ve stavu, kdy lidský mozek vyvíjí neskutečným způsobem. Protože mozek se v této době snaží vše ovládat a chce si obhájit svoji dominanci, komplikuje to možnost člověka dostat se do vlastního srdce. Pokud si ale člověk nevypěstuje schopnost vstupovat do svého srdce, zadělává si na zoufalství. Mozek a všechny duchovní hierarchie, které souvisí s mozkem, jsou v této době velice aktivní. Tím pádem je přístup k lidskému srdci velice ztížen. Již nestačí nějaké prodýchávání čaker, či nějaké podobné meditační techniky, opakování manter apod. Je jen jediná možnost, kdy hluboce cítíte potřebu milovat a být milován a tím pádem se dopracovat a chápat, že to není jen nejzákladnější lidská potřeba, ale je to nejzákladnější potřeba veškerého Života a samotného Boha.

Pokud nyní má něco skončit, končí pouze to, že končí nějaký časový úsek, který byl lidstvu dán, aby se dopracovalo k tomuto poznání, co je v životě nejdůležitější. To je i jeden z těch důvodů, že chorý mozek vymyslel různá náboženství, která se nyní snaží nějakým způsobem bojovat proti sobě atd., což vše dopustil samotný Bůh. Ať je někdo v jakémkoliv náboženství, přesto se musí každý jednotlivec dopracovat k tomuto pochopení, že bez ohledu na náboženství je potřeba milovat a být milován to nejdůležitější.

Pokud se hovoří o konci Mayského kalendáře, anebo o příchodu věku Vodnáře, souvisí to opět s tímto, že základní potřeba milovat a být milován chce ovládnout tuto planetu a chce vstoupit do každodenního života a všech jeho aspektů. Tato hranice, ve které se nyní nacházíme, byla dána mozku: Ano, po tuto hranici ti ještě dovolím, abys hrál svoji roli, kdy sis přivlastnil, že jsi ten nejdůležitější, kdy chceš ovládat vše. Ale od této doby ztratíš svoji vedoucí roli a musíš si ji sám odebrat. Samozřejmě, že to mozek nebude chtít dobrovolně udělat. Ale protože vedoucí úloha Lásky se prosadí, vše, co zůstane v otroctví mozku, bude smeteno. Ať je to politický systém, ať je to sociální systém, ať to jsou jednotlivci, kteří dovoluují, aby mozek vládl. Ti všichni budou smeteni. Už nezbyvá moc času; každý člověk (lidská mysl) se musí svobodně rozhodnout, jestli se propůjčí svému tělu nebo Duchu.

Když jsem zde dělal horoskop jarní rovnodennosti, říkal jsem, že v září bude velice důležitý aspekt tranzitujícího Saturna v konjunkci s Lunou, kdy to může ztížit materiální situaci širokých lidových mas. Pod vlivem tohoto tranzitu se začíná opravdu toto stupňovat. Krize v Řecku, rovněž i představitelé EU prohlašují, že EU je v krizi. Oni ale nejsou schopni tuto krizi řešit. Systém, který je vybudován na spotřebě, aby lidé kupovali čím dál více, současně vše zdražuje, hlavně to, co je nejdůležitější a co potřebujete každý den, potraviny, energie, bydlení. Na konzum tak zůstává čím dál tím méně prostředků, takže to jde proti sobě. Je jasné, že je to neřešitelné. Je to samozřejmě řešitelné, ale ne metodami chorých mozků.

Význam přijímání potravy:

V duchovní životě hraje velkou roli jídlo. A ani ne tak jídlo jako proces přijímání potravy. Každý má jiný metabolismus. Někdo sní toho hodně a za hodinu ani neví, co snědl. Někdo sní jedno jídlo a stačí mu to na týden.

Pozn. posluchačky: Vnímám nyní z vícero stran, že lidé cítí menší potřebu jídla i pití, jakoby vše mělo desetkrát větší účinek, taktéž alkohol.

J.P.: Je nyní doba, kdy nejsou důležité nějaké astrologické konstelace či předpovědi, ale je důležité, co se odehrává v tvém nitru. Co se týče přijímání potravy, je důležité, aby člověk vnímal pocity v oblasti střev. Většina lidí vnímá pocity v oblasti úst (jazyk) a žaludku. Ti nejvyspělejší se zaměřují na pocity v oblasti střev. Každý tělesný orgán na základě duchovní souvztáznosti souvisí s duchovními skutečnostmi. Speciálně střeva mají co do činění s karmou. Střeva jsou skladiště karmy. Pokud se někdo chce vymanit ze své karmy, měl by se svými praktickými zkušenostmi dopracovat k neustálému procitování volnosti ve střevech. Lidé se převážně nechávají ovlivňovat svým jazykem. Ale i u lidí, kteří vnímají svůj žaludek a až když cítí, že dochází ke kručení v žaludku, dopřejí tělu potravu, to ještě neznamená, že mají uvolněná střeva. Ani žaludek nesmí být indikátor toho, zda budu přijímat potravu či ne. Lidé ignorují, že ve střevech je obrovský pocit tlaku bez ohledu na to, co je v žaludku. Kdyby lidé sledovali pocit ve střevech, nikdo by nebyl obézní.

Jednou jsem se bavil o aktivaci třetího oka, kdy začnete vidět do jiných dimenzí. Moje zkušenost je taková, když člověk začne meditovat v oblasti střev, obrovským způsobem se začne aktivovat vnitřní zrak. Tak může docházet k aktivaci vzpomínek z minulosti.

Nyní je tu nekompromisní požadavek, kdy čas duchovního dětství skončil. Nastal čas, kdy každý člověk má projevit svoji duchovní dospělost. Jak to ale vysvětlovat lidem, kteří se ještě nedostali ani do duchovního dětství?

Jednoduše řečeno: Jak řekl Ježíš: Miluj Boha z celého srdce svého, z celé duše své a bližního svého jako sebe sama. Tuto ideu ale můžete rozvádět do mnoha podob. Milovat a být milován je ta nejzákladnější potřeba, ať si to kdo uvědomí či ne. Bez ohledu na to, zda člověk studoval Bibli či duchovní knihy, jestli věří či nevěří v existenci Boha, toto stále platí. Toto nesouvisí s žádnou filozofií, s žádným materialismem, s žádným náboženstvím ani psychologii. Tak to je a každý si to mohl ve svém životě ověřit. Každý zažil ve svém životě situace, kdy byl ovlivněn láskou. I kdyby to byla osobní láska, kdy člověk potkal nějakou mimořádnou bytost, kdy se jeho srdce aktivovalo a ocitl se v „jiném světě“. V tom je ale ta potíž, někdy to v člověku propukne, nějakou dobu to trvá a potom to zase vyšumí. Do těchto lásek se začnou zaplétat nějaké osobnostní faktory a láska se začíná vytrácet.

Rozumově založení lidé sice dosáhli nějakého poznání, ale to je poznání spíše v oblasti moudrosti. Tito lidé sice ví více než ostatní, a to je svádí k tomu, aby rozdávali ve sféře moudrosti. Žádný mudrc se ale nemůže dopracovat k té nejvyšší metě, i kdyby byl moudřejší sebevíc. K nejvyšší metě se můžete dostat opravdu jediné tehdy, kdy ve svém srdci cítíte tuto nejvyšší pravdu: Milovat a být milován je nejvyšší poznání, které lze v životě dosáhnout. Pokud se toto natrvalo usídí v lidském srdci, moudrost přichází zákonitě.

Posluchačka: Teoreticky je to jasné, to víme. Jak to ale uskutečnit prakticky?

J.P.: A to jsou ty pocity mého zmaru, které neustále mám, protože když se blíží seminář, mám špatnou náladu, že sem musím jít, protože osm let zde něco vykládám a to podstatné, co zde chci říct, je to, jak toho dosáhnout. Pokud jsem se k tomu propůjčil a osm let zde něco přednášel, bylo to jen z toho důvodu, že jsem cítil, že zde mohu říkat informace, které jsou vydestilované z vlastní praxe. Já jsem také začínal jako začátečník a vycházel jsem z nulového bodu. Měl jsem možná větší touhu něco objevit než ostatní. To mi umožnilo něco prožít a během každodenní vnitřní práce mi byly ukázány důležité detaily, které ujasnily, co je na překážku při vnitřní práci a co je naopak dobré. Proto jsem zde chodil, abych upozornil na tyto detaily, o kterých se nikde nedočteš. Chtěl jsem lidem sdělit speciálnosti vnitřní práce. Nemám zapotřebí se někde předvádět. Kdybych zde neměl pocit užitečnosti, tak bych zde nechodil. Na druhé straně, kdy se zde snažím sdělovat vlastní postřehy a současně si uvědomuji, že to nepadá na úrodnou půdu. Lidé tuto práci nedělají ani v těch základech, tak proč mám říkat ještě nějaké detaily. Takže jak to uskutečnit? Vždyť už celou dobu hovořím o tom, jak to uskutečnit.

Posluchačka: Ne uskutečnit, já už dávno vím, že ta nejdůležitější potřeba je milovat a být milován. Ty to víš teoreticky, že to tak je a je to tak správné, a přesto to necítíš ke každému člověku. Člověk by měl přece milovat každého.

J.P. Nemůžeš milovat každého. UVědom si, že každý je soubor mnoha skutečností, které jsou pozitivní i negativní. Miluj dobro a zla se vystříhej. Láska bez moudrosti je nemožná.

Já tady nemusím osm let něco přednášet. Ježíš říkal: Miluj Boha... a bližního svého jako sebe sama. V tom je celý zákon i všichni proroci. Nepotřebuješ vědět více. Každý člověk se musí dopracovat k tomu, že milovat a být milován je nejzákladnější potřeba každé živé bytosti. To ale nemůžeš zrealizovat, pokud nemáš ve své mysli a vědomí tuto skutečnost: Láska je prožitelná pouze v přítomnosti a ve vztahu s živou Bytostí. Ne s bytostí, která je ožiována, ale s Bytostí, která je přímo Životem. S bytostí, která je někým ožiována, také můžeš zažít lásku, ale to je láska dočasná a slabá. Trvalou Lásku, která je na věky, můžeš zažít jen s živou Bytostí a proto, abys toto chtěl naplnit, musíš se s Ní dostat do kontaktu a objevit Ji.

V reálném životě, kdy se setkáváš s reálnými lidmi, vidíš lidské (ožiované) bytosti. Tyto bytosti mají rozmanité kvality, od těch nejkrásnějších až po ty nejhorší. Není problém milovat nějakou kouzelnou lidskou bytost. Zde je ale nebezpečí, že budeš tak okouzlen touto bytostí, že zapomeš milovat toho Živého. Žádná lidská bytost není Bytostí, která čerpá Život sama ze Sebe. Lidské bytosti jsou něčím ožiovány. To je problém lidských lásek. Lidi se zamilovávají do „mrtvol“. To je v rozporu s Moudrostí.

Posluchačka: Učíme se na mrtvolách.

J.P.: Přes tyto mrtvolky jsi právě přivedena k pochopení, Koho je třeba milovat.

Aby se člověk dopracoval k této Lásce, je třeba objevit tuto živou Bytost. Může být nějaká babička, která je zastánce nějakého klasického náboženství, bude třeba katolička, která chodí pravidelně na mše. Pokud má tato babička živou víru v Boha a věří, že tento živý Bůh opravdu někde sídlí v jejím nitru, či že je s Ním, se může dopracovat k této Lásce mnohem dříve než nějaký svobodomyšlný myšlenkář, který používá jen rozum. Kdežto tato babička věří v živou Bytost. Zastánci východních směrů se zase snaží vědomě k něčemu dopracovat (k čistému bytí, vědomí či rozplynutí se), to ale nesouvisí s živou Bytostí.

Posluchač: Co nám schází k tomu, abychom to rychleji dotáhli do konce?

J.P.: To, co zde říkám, vše spolu souvisí. Důležité je uvědomění, že stav milovat a být milován můžu zažít jediné tehdy, když si uvědomím, že to lze zažít jediné s živou Bytostí. Je zde důležitý proces, jak tuto živou Bytost nalézt. Filozofická cesta (a studium) by tě měla vést k pochopení, že Bůh je tvé vlastní Já. Pokud to vše člověk ví a přesto zažívá, že prožitek není takový, jaký by měl být, je to způsobeno dvěma faktory: Ničemu z tohoto světa (taktéž rodině, přátelům) nesmíš dávat větší důležitost než tvému vlastnímu Já. Pokud toto není splněno, Tvé vlastní Já se ti neodhalí plně. Za druhé: Nikdy v sobě nenajdeš takovou sílu, abys překonal vábení světa a ve svém srdci prožíval dominanci vlastního Já, pokud toto Já nemiluješ. Pokud ve svém životě nerosteš v lásce ke svému Já, nemůže v tobě vygenerovat dostatečně velkou sílu, která ti pomůže překonat působení tohoto světa. Tento svět má obrovské možnosti ve vztahu k tvé duši, jak vyvolat dojem, že jediné on je zajímavý, nabízí ti velké možnosti naplnění. Bez pomoci vlastního Já působení světa nepřekonáš. Můžeš ve své mysli plně akceptovat, že Bůh je tvé vlastní Já, ale tvoje Já nemusí být dostatečně prožíváno, pokud je jen jednou ze zajímavých skutečností tvého života. On musí být ten nejzajímavější. Musíš se proto čas od času dostávat do situace, kdy tento svět

(s celým tvým veškerým vlastnictvím – lidí, přátel, hmoty), od tebe zcela odpadne a ty se spojiš s Někým, kdo ti dá prožitek Lásky, jaký ti nemůžou dát lidé okolo tebe.

Duchovní dospělost se projevuje tak, že musíš být trvale ve stavu, kdy je tvé nitro více preferováno než vnějšek. Jak říkal Ježíš: Buďte v tomto světě, ale nebuďte z tohoto světa. To je stav, kdy nezavíráš oči před vnějším světem, ale současně nekompromisně to (Ten), co se prožívá v tvém srdci, je pro tebe mnohem významnější, než to, co je okolo tebe. Okolí potom vycítí, zda jsi napojen na něco, co je pro ně neznámé či nepochopitelné, a vycítí, že máš něco, co oni nemají. Zpočátku mohou být z toho zmatení, ale postupně, pokud setrváš na této pozici, začnou něco zajímavého cítit a začne je to přitahovat.

Tím, jak člověk začne preferovat přítomnost Toho, kdo je uvnitř, může být situace, kdy jsi v kontaktu s lidmi a jim se to nemusí líbit, protože umí fungovat pouze ve vnější rovině a to samé očekávají od tebe. Můžeš mít pocit, že přicházíš od jejich přízeň, ale to tě nesmí odradit, abys nevnímal přítomnost živé Bytosti v sobě.

Sděloval jsem vám vlastní postřehy z meditace:

Když jsi v klidném prostředí a medituješ, nesmíš dovolit stav, že medituji minutu a nejsem dostatečně uklidněný. Můžu přidávat minuty, můžu meditovat půl hodiny, sice nic nepřijde, ale mám pocit, že jsem udělal nějakou vnitřní práci. Toto nesmíš. To je zbytečná práce. **Ty musíš nekompromisně trvat na tom, že od první vteřiny meditace si musíš uvědomovat přítomnost živé Bytosti. Nesmíš své mysli dovolit představu, že teprve po určité době meditace může přijít nějaký výsledek.** Taková meditace je zbytečná.

Už sama meditace je přímo kontakt s touto Bytostí. Meditace není práce či technika k objevení této Bytosti. Tato Bytost je pořád s námi. My jsme touto Bytostí. Na základě tohoto postoje ti tato Bytost bude ukazovat, co musí být splněno, aby to bylo hned. Pokud máš kvalitní duši, vnitřně uslyšíš, co ti brání v tom, aby to bylo hned.

Pokud se nestáhneš do hrudi, protože přítomnost této Bytosti je prožívána v hrudi (samozřejmě, že ji lze prožívat i v hlavě, akorát se k ní vždycky připojí fyzický člověk), kde je prožívána taková, jaká ve skutečnosti je, bez nánosů, tedy bez zaměření se do hrudi nemůžeš tuto Bytost prožít. V hrudi si musíš uvědomovat, že touto Bytostí jsi Ty sám. Tyto dva faktory musí být splněny, abys mohl být v kontaktu s živou Bytostí.

Člověk by měl cítit touhu po pravdě, ať je jaká je. Ve skutečnosti dostaneš to, že začneš vnímat pravdu o sobě, získáš Partnera, se kterým můžeš vnímat opravdu čistou Lásku v její pravé podobě, která přinese klid a štěstí do tvé duše. Také získáš někoho Moudrého, který ti začne vysvětlovat život.

Když myslíš v hlavě a pronášíš slova pomocí úst, to vše se motá kolem tvého těla a světa. Pokud ale začneš promlouvat v srdci, bude se to vždycky týkat jen Lásky a to se týká vždy jen pochopení života, jak vlastního, tak života jiných či života této planety atd.

I na takové přednášce jako je tato, musíš být schopen vzdát se této místnosti, tohoto přednášejícího (v tomto případě mne) a preferovat přítomnost Živého v sobě.

Svět se vším všudy by měl pro nás začít existovat až tehdy, když jsi ve svém srdci něco obdržel a chceš to dát dále. Ale aby existoval svět proto, abys od něho něco dostával, to je špatné. Ať svět je či není, máš pořád co dostávat, neustále můžeš být naplněn a můžeš být v procesu Lásky.

Není třeba někam cestovat. To nejdůležitější je zde, přímo v nás.

V této době, kdy mozek vyšiluje maximálně, je cesta do srdce zdánlivě jakoby trochu složitější. Složitější je v tom, že nevnímáš Boha jako reálnou živoucí Bytost. Bůh není žádný stav, žádná energie, ale je to Bytost lidského typu. Tuto Bytost nemůžeš nikdy vnímat jako nějakou vyšší autoritu, ale tam musí být pocit, že přesto že to je neobyčejná a zcela mimořádná Bytost, tak její mimořádnost nesmí být spojována s nějakou autoritativností, ale musíš si uvědomovat, že tato Bytost má k tobě neskonale osobní vztah, vztah neobyčejné blízkosti, která je dána tím, že On je tvé pravé Já, že jsi to Ty sám ve své ryzí podstatě. Ale ten, kdo dochází k tomuto uvědomění, nejsi Ty, ale tvá mysl.

Toto setkání se odehrává v hrudi, kde musí být poznání, že se tam nachází naprosto reálná živá Bytost, která je tvým pravým Já.

Během svého dlouhého života se člověk identifikoval s určitými skutečnostmi, stavy svého těla, takže část vlastního Já je jakoby přilepena k určitým myšlenkám, stavům svého těla, a ty se musíš od toho všeho odlepit. Svě Já musíš odpojit od všeho a přimknout Ho ke skutečnosti, že je to živá Bytost ve tvé hrudi. Pokud se ti to podaří, přichází prožitek Boha.

Pokud ale stále mám nějaké myšlenky na něco jiného, tento prožitek nepřijde. Nesmíš si připustit nějakou jinou identitu.

Když člověk usiluje o zpřítomnění tohoto živého jádra, čímž se lidská vůle dostává do souladu s Boží Vůlí, On pracuje pro nás (a pomáhá nám). Tak se dostává do souladu i naše tělo (uzdravuje se). Když se staráme o Něho, On se stará o nás.

Každý jednotlivec je součástí nějaké skupiny, ať je to rodina, národ, planeta. Tak může být problém – jednotlivec versus určitá skupina. Ve skupině nejsou všichni jednotlivci na stejné úrovni, ale je tam sousta jednotlivců, kteří se nám nemusí líbit, ale protože jsme členové této skupiny, je jejich život to i náš život. V této souvislosti mne napadly problémy s Romy a můžeme říct, že Romové jsou jako kdyby naše černé svědomí. Rom bude vždycky Romem, asi je nepředěláme, ale je to činitel, přes který se vyvíjí to negativní z nás. Romové ukazují naší společnosti její negativní stránky, se kterými nic nedělá. Vše se tak vyzrcadlí. Jestliže společnost nedělá nic proto, aby rozlišovala, co je dobro a zlo, co je správné či nesprávné, tak je to takto ukazováno. To, co je dobré, by mělo být podporováno a to, co je špatné, by mělo být nekompromisně potíráno. Protože to systém (společnost) nedělá, vyzrcadluje se to na Romech. Darebáci jsou na stejné úrovni jako ti, kteří žijí slušně a mnohdy jsou ještě zvýhodňováni. To má dopad i na nás. Ale co my? Jak to že nepodporujeme jen dobro? Jak to že podporujeme zlo? Každý svým dílem přispívá k tomu, co je.

Duchovní život je nemyslitelný, jestliže budeš žít jenom svoji duchovní cestu a ignorovat skupinu, ve které jsi. Vždy ji budeš svým jednáním ovlivňovat. Jednotlivec a skupina vždy patří k sobě.

Kde je tedy problém, že člověk nezažívá Boha každý den?

Posluchačka: V lenosti.

J.P.: A co je to lenost?

Posluchačka: Neschopnost pracovat.

Další posluchačka: Člověk musí v prvé řadě to něco chtít, toužit po něčem.

J.P.: Lenost je o tom, že nemáš energii něco udělat, a tuto energii nemáš proto, že to něco je pro tebe nezajímavé a hlavně – nemáš k tomu citový vztah.

Posluchačka: Píšu si s jedním kamarádem a ten mi napsal: Proč bych měl věřit v Boha, když Ho vlastně neznám.

J.P.: To s tím ale souvisí. Pokud je něco pro tebe nezajímavé, nezabýváš se tím. Pokud ti něco připadá moc zajímavé a máš k tomu silný citový vztah, nebudeš nikdy v těchto věcech lenivá.

A proč je Bůh pro někoho nezajímavý? Protože je pro něj ve světě mnoho zajímavějších věcí, než je On. A pokud k Němu někdo nemá citový vztah, v podstatě pro něj neexistuje jako reálná skutečnost. Ve světě je pro něj mnoho reálnějších věcí. Ale to, že je ON pro někoho nezajímavý, je hluboká neznalost, protože ve skutečnosti není nic zajímavějšího, než je On. On je Dárce všeho, co je. Všechno pochází z Něho a od Něho. Vše, co zde je, je dáno Jím, tak jak teprve musí být zajímavý ON, když je schopen vytvářet takové zajímavé věci.

A pokud k Němu nemá citový vztah, to se vzájemně podmiňuje. Jak ty k Němu, tak ON k tobě.

Náš mozek vždy bude reagovat na vnější zajímavé podněty a ne na to, co je uvnitř, co je duchovní podstaty. Mozek ani jiný být nemůže, protože je tak vybudován, aby řešil to, co je venku. Zde vidíme, že dostat se do kontaktu s vlastním Já znamená svým způsobem „obejít“ mozek, umět se ho vzdát po určitou dobu. V tom je problém u mnoha lidí, kteří se chtějí „zajímat duchovnem“, protože duchovno hledají mozkiem. K duchovnu se dopracujete mnohem rychleji skrze střevo, kde se vytvářejí výkaly, než skrze mozek.

Kdo je to Ten, který rozhoduje o tom, jestli zůstane v područí mozku anebo jestli se dokáže od mozku odpoutat? Je to naše mysl. Jestliže je nějaká lidská mysl, která se rozhodne, že se neodpoutá od mozku a nebude schopna přebývat v jiných částech těla a spolupracovat s jinými substancemi, a jestliže taková mysl svobodně hlásí, že jen mozek dokáže myslet, že on je sídlem mysli, tak tím se tato mysl hrdě hlásí ke svému otroctví. Mozek je potíratel Boha. Pokud bude taková mysl přesto něco vědět o Bohu, bude to jen jedno, že Ho (jako živého Boha) vlastně popírá.

Bůh není hmotný, je duchovní. Očima je nepozorovatelný, rukama nenahmatatelný, ušima neslyšitelný. Jestliže ale svoji mysl ponoříme do srdce, tak když se Bůh zjeví, tatáž mysl zjistí, že jenom ON je reálný (viz apoštol Pavel) a že všechno ostatní je jako sen. Jediná realita je ON. Mysl sídlící v srdci a mysl sídlící v mozku, to jsou dva protichůdné světy. Zažíváte to sami na sobě: Vy, skrze mysl připoutaní k mozku, zažíváte Sebe s minimální intenzitou a máte pocit, že si sami Sebe neuvědomujete a uvědomujete si všechno možné jen ne sami Sebe. A Vy, připoutaní myslí k srdci, jste tak reální, že ani Bůh není tak reálný jako Vy.

**Poznámka HMK: Tímto 80.seminářem bylo přerušeno další pokračování seminářů.
Ke dni 8-2014 nebyly semináře v pokračování... datum dopsané poznámky: 17.8.2014 HMK**